

POSTANOWIENIE

Dnia 22 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

w sprawie **D.D.**

skazanego z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 22 kwietnia 2026 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł

odmówić wstrzymania wykonania wyroku Sądu Rejonowego w Raciborzu z dnia 29 sierpnia 2024 r., sygn. akt II K 410/22, utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Rybniku z dnia 2 czerwca 2025 r., sygn. akt VI Ka 692/24.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Raciborzu wyrokiem z dnia 29 sierpnia 2024 r., sygn. akt II K 410/22, uznał oskarżonego D.D. za winnego popełnienia przestępstwa wyczerpującego znamiona przestępstwa skarbowego z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i za to na podstawie art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. w zw. z art. 27 § 1 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1 i 3 k.k.s. wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 100 zł każda.

Powyższy wyrok został zaskarżony w całości apelacją obrońcy oskarżonego, która jednak okazała się nieskuteczna. Sąd Okręgowy w Rybniku wyrokiem z dnia 2 czerwca 2025 r., sygn. akt VI Ka 692/24, utrzymał zaskarżone orzeczenie w mocy.

Kasację od powyższego wyroku wniósł obrońca skazanego, zaskarżając wyrok w całości i podnosząc zarzuty naruszenia prawa procesowego, a to uchybień określonych w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., jak również obrazy art. 7 k.p.k. w z art. 113 § 1 k.k.s., art. 8 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., art. 4 § 2 k.k.s. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. oraz art. 399 § 1 k.p.k. Skarżący wskazał ponadto na rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, art. 53 § 1 k.k. Mając na względzie powyższe zarzuty, obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania, względnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi odwoławczemu. Kasacja zawierała ponadto wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku.

W ocenie Sądu Najwyższego nie zasługiwał on jednak na uwzględnienie.

Instytucja przewidziana w art. 532 § 1 k.p.k. ma charakter wyjątkowy, statuuje odstępstwo od fundamentalnej zasady bezzwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń. W judykaturze Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, że zastosowanie tego nadzwyczajnego środka ochrony tymczasowej obwarowane jest surowymi wymogami, tj. zaistnieniem szczególnych okoliczności w postaci oczywistej i widocznej niemal na pierwszy rzut oka zasadności kasacji oraz wykazaniem, że wykonanie orzeczenia wywołałoby dla skazanego nieodwracalne i nadmiernie dotkliwe skutki, wykraczające poza standardową miarę konsekwencji związanych z odbywaniem kary.

Analiza akt sprawy oraz zarzutów kasacji, przeprowadzona w granicach kognicji Sądu Najwyższego orzekającego w kwestii wstrzymania wykonania orzeczenia, nie daje podstaw do przyjęcia, by w niniejszej sprawie doszło do ziszczenia się wspomnianych przesłanek. Merytoryczna ocena zarzutów kasacji wymaga pogłębionej analizy sprawy, które może zostać przeprowadzone jedynie w ramach pełnego, merytorycznego rozpoznania kasacji.

Sąd Najwyższy pragnie podkreślić, iż ani surowość kary, ani fakt stosowania izolacji więziennej nie mogą stanowić samodzielnej podstawy do wstrzymania wykonania wyroku. Dolegliwość związana z pozbawieniem wolności jest wpisana w istotę prawomocnego skazania i sama w sobie nie uzasadnia odstąpienia od bezzwłocznego wykonania kary w trybie art. 532 § 1 k.p.k.

Niniejsze postanowienie odnosi się wyłącznie do kwestii incydentalnej i nie przesądza oczywiście o przyszłym rozstrzygnięciu co do zasadności wniesionej kasacji.

Kierując się powyższą argumentacją, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

[WB]

[a.ł.]